

han var altsaa vidende om, at dette Forslag vilde blive fremsat, uden i Ministermødet at gøre Indsigelse derimod. Jeg ved ikke, om man kan betragte dette som en Forsømmelighed, som det ærede Medlem sagde, det skal jeg ikke udtale mig om, men givet er det jo, at han havde Ret til, som Repræsentant for dette Parti, at standse Lovforslaget ved at sige: Det Forslag ønsker jeg ikke frem, det vil jeg først have behandlet i mit Parti. Det havde han Ret til i Henhold til den Overenskomst, der blev sluttet, da Kontrolministrene skulde tiltræde. Det har han ikke gjort, og jeg mener derfor, at konservative Medlemmer ingen Ret har til nu at staa frem her og sige, at dette Forslag er stridende mod Grundloven paa Grund af, at der ikke gives fuld Erstatning, efter at de har haft en Minister i Ministeriet, som har kunnet standse Sagen, medens Tid var, hvis de mente, at det var rigtigt.

Knuth: Jeg forstaaer ikke rigtig den ærede Ordførers Ræsonnement. Fordi Ministeren har begaaet den Forsømmelighed ikke at nedlægge Protest mod, at Lovforslaget overhovedet kom frem, skulde vi ikke kunne protestere mod de Summer, der nu er satte som Afløsningssummer! Det forstaaer jeg ikke rigtig. Det, han burde have protesteret imod, var selvfølgelig Princippet, Enkelthederne kunde jo forandres mange Gange efter den Tid. Det er maaske til Dels en Tilfældighed, at der ikke er sket nogen Forandring i Priserne. Det kan beregnes paa mange Maader, og hvis det beregnes paa den Maade, som er den almindelige, saa kommer man til 10 i Stedet for til 24 Aar. Men jeg synes ikke, at man kan sige, at vi ikke er berettigede til at klage over Afløsningssummerne, fordi Ministeren ikke har standset Forslaget. Ministeren skulde selvfølgelig have standset Forslaget af principielle Grunde. Det er en Forsømmelighed fra hans Side, at han ikke gjorde det, men det kan ikke binde os.

Formanden: Den 1ste Landstingsmand for 2den Kreds har Ordet.

Piper: Efter de Udtalelser, der sidst faldt fra det ærede Medlem for 3die Kreds (Knuth), kan jeg frafalde Ordet.

Godskesen: Den ærede Ordfører paa kaldte Aagerlovgivningens Støtte for den foreslaaede Afløsning. Den ærede Ordfører fremhævede, at Loven af 1855 sætter en bestemt Grænse, 4 eller 6 pCt., for den Rente, der kan tages af Prioriteter i fast

Ejendom, og mente, at da Værdien af de Afgifter, der her er Tale om, i de senere Aar er gaaet op over 6 pCt. af den Sum, hvortil den ærede Ordfører mente, de svarede, maatte man skride til en Afløsning. Den ærede Ordfører har imidlertid ikke Ret i disse Betragtninger. Aagerlovgivningen angaar overhovedet ikke Ydelser af den Art, her er Tale om. Men under alle Omstændigheder er Forholdet det, at en Rente kun kan komme i Strid med Aagerlovgivningen, dersom det paa Forhaand er givet, at den enten bestandig eller i alt Fald almindelig løber ud over den tilladte Grænse, men derimod ingenlunde, hvis der er Tale om Ydelser af ubestemt Størrelse, hvor det er muligt, at Ydelsen kan komme op over Grænsen, men ogsaa muligt, at den kan komme under den, maaske langt under. I disse Tilfælde er Aagerlovgivningen aldeles ikke anvendelig, og der er saa meget mindre Grund til her at anvende selv blot Aagerlovgivningens Principper, som Forholdet jo er det, at de Afgifter, vi behandler her, efter deres historiske Oprindelse maa siges at gaa ud paa en Forpligtelse til at afgive en vis Del af Ejendommens Udbytte til den, der skal nyde Afgiften. Nu er Forholdet jo det, som allerede det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Knuth) har fremhævet, at de Forhold, som har bevirket, at Afgiftsydelserne er blevet mere værdifulde, er i højeste Grad til Fordel for Ejerne af Landejendomme. Værdien af Landejendomsprodukter er jo i det hele gaaet meget stærkt i Vejret, og den, der ejer Ejendommen, indkasserer selvfølgelig for sit Vedkommende Værdiforhøjelsen, for saa vidt det drejer sig om hele den Andel af Udbyttet, som skal tilfalde ham. Og naar han faar denne Værdiforhøjelse, forekommer det mig, at han med Ro maatte kunne finde sig i, at den Værdiforhøjelse, som falder paa Afgiften, og som dog altid kun vil repræsentere en mindre Del af den forøgede Indtægt, som Ejendommen i det hele indbringer, tilfalder Afgiftsnyderen, der naturligvis under de Forhold, hvorunder vi har levet, ogsaa har overmaade god Grund til at ønske en saadan Indtægtsforøgelse.

Ordføreren (Ole Hansen): Det ærede Medlem har jo Ret i dette, at Værdien af de vedkommende Ejendomme er steget meget betydeligt. Det ærede Medlem mente, at som Følge deraf vilde det være let for dem, der skal svare Afgifterne, at udrede den forøgede Afgift. Men det ærede Medlem glemmer jo fuldstændig, at de, der skal